

особенна тягостъ въ селото и не чувствувахъ; впрочемъ. нѣмаше кога и да я почувствувамъ, защото цѣль денъ бѣхъ заетъ съ войниците, а по голѣмата частъ отъ дългитѣ зимни нощи прѣкарвахъ въ четение. Едно само ме безпокреше: — ревматизмътъ ми, спечеленъ една година преди това въ Сърбско-Турската война, който силно започна да ме мъчи, види се, благодарение на тъмната и влажна стая. По тѣзи само причина азъ очаквахъ съ нетърпение деньтъ, въ който ще напустна селото, и този день дойде.

На 2 Априлъ, 1877 г., когато се върнахъ на квартирата си отъ утрешното занятие, ротния командиръ, който четеше едва що получената градска кореспонденция, ме посрѣщна съ слѣдующитѣ думи:

— Поздравлявамъ ви съ новото ви назначение, и, съ тия думи, той ми подаде едно прѣдписание отъ полка, отъ горѣ на което бѣше написано: „бързо“.

Азъ прочетохъ прѣдписанието, отъ което узнахъ, че съмъ зачисленъ въ пѣшия, на Негово Императорско Височество Николай Николаевичъ старший, Главнoкомандующия на дѣйствующата армия, конвой. — Разбира се, това назначение бѣше за мене неочакванъ приятенъ сюрпризъ; и за туй, безъ да губя врѣме, слѣдъ като изпълнихъ всичкитѣ формалности по службата: подаване рапортъ и явяване на началството си, азъ заминахъ, спорѣдъ както се казваше въ прѣдписанието „незабавно“, въ г. Кишиневъ и то пѣши; защото, въ противенъ случай, трѣбваше или да пратя денсика си въ града за фаетонъ, или да чакамъ връщанието отъ града артелната ротна кола. Както въ първия, тъй сжщо и въ втория случай, трѣбваше да изгубя нѣколко часа, а може би и цѣль денъ, което азъ, именно, и избѣгвахъ. Азъ, както се каза, горѣхъ отъ нетърпение, часъ по скоро, да се науча нѣщо по положително за моето назначаване въ пѣшия конвой. Въ прѣдписанието се казваше още да се явя на Подполковникъ Калитинъ.

При всичко, че отъ с. Дурлешти до града имаше повече отъ два часа пътъ, азъ не забѣлзахъ, кога пристигнахъ въ Кишиневъ.